

minneord

Farvel, Knut!

Med sorg erfarer jeg at min venn Knut R. Hoff er gått bort. Siden jeg har kjent ham fra ungdomstiden av, føles også en epoke av mitt eget liv forbi. Tilbake lever minnene om kunstneren, spasmakeren, gjøgleren, humoristen, festens midtpunkt, eventyreren, romantikeren, men også det alvorlig engasjerte medmenneske med et mylder av interesser. Og fremfor alt den trofaste familiefar og urokkelige Bodøpatriot.

Jeg gjenkaller bildet av et menneske mye mer levende enn de fleste. En personlighet som underholdt, engasjerte og inspirerte. Jeg har ikke sett hans make ennå. En legende. Knuts livsløp og bedrifter skal jeg ikke komme særlig inn på. Tid og plass strekker ikke til. Jeg vil likevel nevne hans sterke interesse for, og viten om, kunst og litteratur.

Om kultur i det hele tatt. Både som journalist og forfatter var han en ordets ridder. Hvis han ikke hadde spredt sine interesser slik han gjorde, kunne han ha nådd meget langt særlig som lyriker. Han var også, når han ga seg ro til oppgaven, en fin bildende kunstner. På veggen hjemme i Skien henger en akvarell og et tresnitt med han signatur. Jeg betrakter bildene, og minnes vår unge oldtid i kunstnerklubben «Den gyldne Palett» som han stiftet på hybelen under mønet av Mercurgården først på femtitallet. Så ufattelig lenge siden, likevel så jublende nær! Vi var en snodig gjeng gymnasiaster samlet i hans lune hule i en pirrende duft av kunstnerfarver på staffeliet hans.

Dessverre kom våre veier til å skilles da jeg i 1964 emigrerte fra Bodø. Men pr. telefon, brev og besøk holdt vi kontakt. Gutte-turen som

Knut, Haakon Cappelen og jeg gjorde til danske Skagen for noen år siden ble en ubeskrivelig opplevelse. Ved middagsbordet på Brøndums flirte vi så jeg antar vi skjemte oss ut. I så fall Danmarks artigste utskjemming! Dessverre måtte «Canutus» senere berette om kampen mot sykdommen som til slutt endte hans liv, men under bulletinene to net den evige optimist.

Jeg vil hilse hans kjære hustru Ragnhild, og ekteparets sympatiske familie, og takke for tid og stunder da jeg fikk være gjest hos dem. Jeg vil savne familiefar Knut. Jeg søker trøst i toner som nynner gjennom sinnet, idet jeg ser bildet av ham på minnets gyldne bakteppe. En symfoni om ungdom som aldri forgår.

Skien, 29. august.
Torbjørn Tollånes

Knut R. Hoff

Knut R. Hoff er død. Det er skrevet mye om kulturarbeideren og bypatrioten Hoff. Da han var dødssyk strømmet det på med takk og anerkjennelse for hans innsats i byens kulturliv. Han fikk Bodø bys kulturpris og kongens fortjenelsmedalje. Det gledet ham, selv om anerkjennelsen kom i seneste laget. Jeg vil skrive noen ord om journalisten Knut R. Hoff. I noen tiår jobbet vi sammen i Nordlandspostens redaksjon. Han kom til avisen med den genuine journalistiske egenskap, nyskjerrighet på mennesker, samfunn og alt som rørte seg mellom himmel og jord. Det førte ham til værs, til vanns og under vann. Han dro ut på hasardiøse reportasjeoppdrag i småfly som landet på de utroligste steder, han var en ivrig ballongfarer. Noen gang var hans påfunn så risikable at vi andre, mer jordnære, måtte stoppe ham. Knut R. Hoff hadde en utrolig kontaktflate, og han gjorde ikke forskjell på folk. Om et menneske lå i rennes-teinen eller befant seg på samfunnets topp, behandlet han dem med samme åpenhet og respekt. De underligste eksistenser ramlet inn på hans kontor. Der ble de mottatt med åpne armer. Alle interesserte han seg for, og det ble mange gode

historier, skrevet med menneskelig varme av disse besøkene. Knut R. Hoff trodde godt om de fleste mennesker, kanskje noen ganger for godt. Kritisk kildeanalyse var ikke hans sterkeste side. Muligens var vi andre for kritiske. Hans frodige menneskelighet åpnet dører som var stengt for de aller fleste.

Nevnes må også hans gode humor og ukuelige optisme. Han var en gledesspreder som lyste opp i en

mange ganger grå hverdag. I Georg Orwels roman «Animal farm» har grisene opphøyet seg til despoter over de andre dyrene. For en måpende forsamling av andre husdyr, sier sjefsgrisen de berømmelige ord: «Alle er vi like, men noen er likere». Jeg vil hevde det motsatte syn: «Alle er vi unike, men noen er mer unike». Til sistnevnte kategori hørte Knut R. Hoff.

Gudmund Andreassen

Min kjære, gode Knut,
vår flotte far, svigerfar og eventyrlige morfar, farfar, bror, svoger og onkel

Hele Bodøs

Knut Roar Hoff
født 10. desember 1931
sovnet stille inn i sitt hjem.

Bodø, 26. august 2011

Størst av alt er kjærligheten

Ragnhild

Siw Olav	Dag Nina
Eva (søster)	Sven (svoger)

Andreas og Melania,
Christoffer, Alexander, Martin

Øvrige familie og venner

Begraves fra Bodø Domkirke tirsdag 6. september kl. 13.00.
Alle som ønsker å følge Knut til graven er velkommen.